

Un segundo / Yi miao zhong

Direcció: Zhang Yimou

Festival de cinema asiàtic

Països: Xina, Hong Kong (2020)

Fitxa tècnica

Guió Zhang Yimou, Jingzhi Zou (novel·la: Yan Geling) **Fotografia** Zhao Xiaoding
Música Lao Zai **Interpretació** Yi Zhang, Fan Wei, Li Xiaochuan, Yu Aile, Yan Li, Liu Yunlong **Durada** 104 min **Gènere** Drama **Llengües** Mandarí, amb subtítols en espanyol

Sinopsi

Un convicte és enviat a un camp de treball al desolat nord-oest de la Xina durant la Revolució Cultural del país. Utilitzant el seu enginy, i amb l'única finalitat de veure la seva filla, que ha estat filmada en una pel·lícula, aconsegueix escapar-se i fuig en direcció al cinema d'un poble proper. Allà espera trobar aquesta cinta de pel·lícula i aconseguir-la. No obstant això, en aquest lloc es creua amb una rodamon desesperada per aconseguir el mateix rodet de pel·lícula i que aconsegueix robar-lo. Curiosament, aquest enigmàtic objecte, que tots dos anhelaven per motius molt diferents, esdevindrà l'arrel d'una inesperada amistat. (FilmAffinity)

Crítica

La poesia de Yimou

Sant Sebastià inaugura amb dos homenatges al cinema totalment diferents. El xinès Zhang Yimou obre la Secció Oficial amb 'Un segundo', sobre el poder simbòlic i la transcendència de la imatge [...]

Sense pretensions, el veterà i venerable **Zhan Yimou** rendeix un sentit tribut a aquest cinema d'abans en què no hi havia cap altra manera de veure imatges en moviment que apropant-se a les sales. Ho explica a **Un segundo**, una pel·lícula bellíssima en què **ens trasllada fins als temps d'autoritarisme i repressió que van distingir la Xina de la "revolució cultural" de Mao**. Som als anys 60, temps en què hi havia poques formes d'entreteniment i la projecció de pel·lícules es vivia als pobles com un gran esdeveniment. El protagonista és un pobre home que ha estat castigat per les autoritats per un petit delicte de rebel·lió i tancat en un camp de treball. Està obsessionat no només a veure la pel·lícula sinó a robar el cel·luloide perquè sap que en un dels seus fotogrames, aquest "segon" del títol, apareix la seva filla.

La Xina de Mao era molt diferent de l'Espanya de l'època, però aquesta qualitat del cinema com a gran esdeveniment capaç de revolucionar la vida d'un poble era molt semblant. A partir de la relació entre el desgraciat pare i una òrfena que com ell també està obsessionada a robar la pel·lícula, el director de joies del cinema com *Semilla de Crisantemo* (1990) o *La linterna roja* (1991) lliura un film modest de producció i bell en què **es reivindica la imatge com a forma de transcendència** en aquests temps en què ha perdut la seva qualitat màgica en proliferar de manera massiva amb els mòbils.

Juan Sardá – elespanol.com

Organització:

En conveni amb:

